

„de a bárka abban a pillanatban partot ért, éppen ott, ahová tartottak.”

A tanítványok lementek a tóra, és bárkába szálltak. Az előzményeket ismerve, elképzelhetjük a lelkiállapotukat, gondolataikat, beszédüket. Éppen előtte ettek a Jézus által megáldott kenyérből, az egész történet a szemük előtt, sőt részint az ő szereplésükkel játszódott. Ezt az eseményt nevezzük hagyományosan „csodálatos kenyérszaporításnak”. És Jézus – akit királlyá akartak tenni – a karnyújtásnyira levő karrier helyett a magányos imádkozást választotta. Vajon nekem könnyen menne az előléptetés, kinevezés, hírnév, elismertség, jó fizetés helyett a fáradságos szolgálatot, alulértékeltiséget, nehéz megélhetést, és a sokszor nehezen érthető jutalmat választani, hogy a földi előrejutás helyett, az Ország építésére maradjon időm? Bizony igaza volt Jézusnak, ezt rendszeres és mélyen átélt imádkozás, élő Istenkapcsolat nélkül nem lehet választani.

A tanítványok elindultak hazafelé. Ha az ember meg van zavarodva, nem érti a körülötte levő világot akkor jó is hazamenni, hisz otthon minden sokkal egyértelműbb, természetesebb, megnyugtatóbb.

A következő sorok szinte a saját életemből valók: a Jézustalan idő igen nehéz: sötétség, viharok, talán még életveszély is van benne. Az örökéletem mindenképpen veszélybe kerülhet.

Az is jellemző, hogy Jézus közeledtére megijedhetünk, főleg ha célt tévesztett útjainkat, haszontalan-kodásainkat látjuk. Jól jön Jézus biztató szava: *„ne féljetek”*.

Az egész történet lényege az utolsó mondat. Ha ezt értjük, mindent értünk. Mihelyt beengedjük, „beemeljük” Jézust az életünkbe, rögtön révbe érünk, az összes küszködésünk megszűnik. No, nem a nehézségek tűnnek el, hanem ezek értelmetlen küszködés jellege alakul át, az Isten országáért vállalt feladattá, nehézséggé. És persze ebben érezhetjük is Jézus segítségét.

Jézusom! Szeretnék veled egy bárkában evezni, mindig a Te utadon járni! Ámen.

Singer József, Székesfehérvár